

Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 17 nr. 11

november 2005

»DET UMULIGES KUNST«

I november sidste år sad millioner af mennesker fortumlet over resultatet af det amerikanske præsidentvalg og forsøgte at danne sig et billede af en særdeles usikker fremtid. Med overvældende flertal havde den amerikanske befolkning givet George W. Bush fire år mere i Det hvide Hus. En selvsikker præsident bekendtgjorde, at hans »håndfaste« udenrigspolitiske kurs ville fortsætte, og hjemme i USA skulle det nye politiske mandat anvendes til at fjerne de sidste rester af Franklin D. Roosevelts »blødsødne« velfærdsstat.

Det demokratiske Parti gik helt i sort efter valgnederlaget. Men så dukkede den fhv. demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche op i det populære radio-program, »Jeff Rense Talkshow«, blot to dage efter præsidentvalget. Her sagde han blandt andet: »Well, der er nogle chok under opbygning. Det hænder, at man må betragte en katastrofe som en velsignelse. Historisk set er det princippet bag det ophøjede i modsætning til tragedien. Ikke fordi man ønsker det, men fordi man ved, at det vil demonstrere overfor ens medmennesker, at det, vi hidtil har gjort, er forkert«.

I dag, et år senere, er det politiske landskab i USA næsten ikke til at genkende. Den engang så kæphøje George W. Bush hjemses af en uendelig strøm af skandaler og politiske nederlag. Den stort anlagte privatisering af det offentlige invalide- og folkepensionssystem, »Social Security«, er sandet til i tværpolitisk modstand – organiseret af LaRouche. Magtens centrum, vicepræsident Dick Cheney, fremstilles i de amerikanske avisers satiretegninger som en desperat forbryder på flugt. Da LaRouche for et år siden lovede, at han og hans nye ungdomsbevægelse, LaRouche Youth Movement, ville forvandle den »almægtige« Bush-regering til en handlingslammet »lame duck«, sagde alle: »Det er umuligt«. Javel, men det hænder, at den nødvendige politik er »det umuliges kunst«.

Schiller Institutets Venner stiller op med Tom Gillesberg som overborgmesterkandidat i København og Janus Kramer Møller øverst på listen i Århus. Valgtemaerne er etableringen af et nyt Bretton Woods-finanssystem til redning af samfundsøkonomien, når den nuværende boble af opskruede boligpriser og overophedet finansspekulation brister. Et perspektiv, de færreste ønsker at se i øjnene, men et politisk spørgsmål af bydende nødvendighed. Derefter følger en dansk udgave af Roosevelts »New Deal« til opbygning af infrastruktur til en moderne produktionsøkonomi. Der skal investeres milliarder i en Eurasisk Landbro, der forbinder Kina med Danmark og det øvrige Europa. Er det umuligt? Næh, det er bare nødvendigt. Sådan vil det også være med mange af de problemer, de danske lokalsamfund skal slås med i fremtiden. Så stem på Schiller Institutets Venner den 15. november. Vi har »det umuliges kunst« som vort speciale.

»TIDEN EFTER CHENEY« ER BEGYNDT

På en pressekonference i **Washington** den **29. oktober** præsenterede den amerikanske statsanklager **Patrick Fitzgerald** offentligheden for fem sigtelser for falsk vidnesbyrd og obstruktion af rettens arbejde imod vicepræsident **Dick Cheneys** stabschef **I. Lewis »Scooter« Libby**. Det var første gang i **135 år**, at en fungerende stabsmedarbejder i **Det hvide Hus** blev konfronteret med anklager af en så alvorlig karakter. »Scooter« Libby risikerer **30 års fængsel** og en bøde på **1,2 mio. dollars**. I en kommentar til sigtelserne imod vicepræsidentens stabschef, sagde den fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche**: »Tiden efter Cheney er begyndt«.

I et **22 sider** langt anklageskrift oprullede statsanklager **Fitzgerald** en yderst speget politisk affære, der kan få langt alvorligere følger for præsident **George W. Bush** og hans regering end vicepræsidentens stabschefs afsked og eventuelle domfældelse. Statsanklageren gjorde det klart, at efterforskningen fortsætter, og at der kan ventes flere sigtelser imod andre personer. At dømmes efter de igangværende afhøringer, kunne det i første omgang dreje sig om præsident **Bush'** allernærmeste rådgiver, vicestabschef **Karl Rove**, fhv. viceudenrigsminister og nuværende **FN-ambassadør John Bolton** og sidst, men ikke mindst, selveste vicepræsidenten **Dick Cheney**.

Beskrivelsen af hændelsesforløbet, som **Patrick Fitzgerald** fremlagde for offentligheden, var i alle væsentlige træk identisk med den, vi bragte i **Agro-Nyt (Prometheus'** for-gænger) tilbage i **august og oktober 2003**:

Den **6. juli 2003** bragte den amerikanske avis *The New York Times* en kronik af fhv. ambassadør **Joseph Wilson**, hvori han afslørede, at han i **februar 2002**, på vegne af **CIA**, havde foretaget en rejse til **Niger i Afrika** for at klarlægge, om der var hold i rygterne om, at **Saddam Hussein** var i gang med at opkøbe uran. Wilson fandt, at oplysningerne var uden hold i virkeligheden, og den konklusion rapporterede han til både **CIA** og det amerikanske udenrigsministerium. Derfor var hans overraskelse stor, da både vicepræsident **Dick Cheney** i adskillige taler og præsident **Bush** i sin årlige tale til nationen den **28. januar 2003** fremførte påstanden om, at »den britiske regering har fået at vide, at **Saddam Hussein** for nyligt har forsøgt at anskaffe sig betydelige mængder af uran fra Afrika«.

Joseph Wilsons artikel skabte panik i **Det hvide Hus**. Allerede to måneder tidligere, den **6. maj**, da journalisten **Nicholas Kristof** i en artikel i *The New York Times* omtalte en »fhv. ambassadør« og hans rejse til **Niger**, havde **Scooter Libby** og andre stabsmedarbejdere ihærdigt forsøgt at indhente oplysninger om **Wilson**. I første omgang tilbageholdt **CIA** navn og personlige oplysninger, men fra en »vice-minister« i udenrigsministeriet (sandsynligvis nuværende **FN-ambassadør John Bolton-red.**) fik »Scooter« **Libby** både navn og det faktum, at **Wilsons** kone arbejdede som agent for **CIA**. Den oplysning blev senere uddybet af vicepræsident **Cheney**, der overfor **Libby** præciserede, at hun arbejdede i **CIA's** afdeling for ikke-spredning af masseødelæggelsesvåben.

I et desperat forsøg på at undergrave **Wilsons** troværdighed tog »Scooter« **Libby** og præsidentens vicestabschef **Karl Rove** kontakt til en lille håndfuld velplacerede amerikanske journalister og præsenterede dem for en historie, der i den

konservative kommentator **Robert Novaks** version kom til at lyde således: »**Wilson** har aldrig arbejdet for **CIA**, men hans kone, **Valerie Plame**, er tjenestegørende indenfor masseødelæggelsesvåben. To højtstående regeringsmedlemmer har fortalt mig, at det var **Wilson**s kone, der foreslog at sende ham til **Niger** for at undersøge den italienske rapport.« Det stod at læse i *The New York Times* den **14. juli 2003**. Med andre ord: »Lyt ikke til **Wilson**, for hans rejse til **Niger** var blot en **CIA**-betalt ferie, arrangeret af hans egen kone«.

Men det var her, kæden sprang af. At afsløre identiteten på en hemmelig agent i den amerikanske efterretningstjeneste er en alvorlig forbrydelse, der kan give op til **10 års fængsel**. Så enten var det ikke rigtigt, at **Valerie Plame** arbejdede for **CIA**, eller også have én eller flere i **Det hvide Hus** talt over sig. Den **26. september 2003** bad det amerikanske justitsministerium forbundspolitiet **FBI** udpege en særlig anklager til at undersøge sagen. Det blev **Patrick Fitzgerald** fra **Chicago**.

»Scooter« **Libby** er i første omgang blevet anklaget for at have løjet under ed og bevidst at have vildledt **FBI's** undersøgelser. Men på pressekonferencen den **29. september** understregede **Patrick Fitzgerald** vigtigheden af at få klarlagt de nøjagtige omstændigheder omkring afsløringen af **Valerie Plames** identitet. Var det blot et uheld eller var det en del af et større mønster af manipulation? Direkte adspurgt af **William Jones**, korrespondent i **Det hvide Hus** for *Prometheus'* samarbejdspartner *Executive Intelligence Review*, bekræftede han, at efterforskningen også vil inkludere eventuelle nye oplysninger, som måtte komme for dagen i de kommende uger.

Og ifølge juraprofessor **John Dean** kan hovedmålet for den videre efterforskning kun være vicepræsident **Dick Cheney**. Det var **Cheney**, »Scooter« **Libby** forsøgte at beskytte med sine løgne og falske forklaringer, skrev professoren på de amerikanske forsvarsadvokaters hjemmeside *FindLaw.com* den **4. november**. **John Dean** var juridisk rådgiver i **Det hvide Hus** under præsident **Richard Nixon**, og det var hans vidneudsagn under **Kongressens** høringer, som tvang **Nixon** til at forlade embedet i **august 1974** for at undgå en rigsretssag. **Dean** var også den første til, i en artikel på *FindLaw.com* den **6. juni 2003**, at betegne **Bush**-regeringens bevidste manipulation med efterretningerne forud for krigen imod **Irak**, som et magtmisbrug og lovbrud værre end **Watergate** (se også *Agro-Nyt*, august '03).

Ifølge *Executive Intelligence Reviews* kilder i **Washington** har statsanklager **Patrick Fitzgerald** udbedt sig hemmeligt-stemplede dokumenter fra det italienske parlaments sikkerhedskomité's igangværende undersøgelse af efterretningstjenestens **SISMI's** rolle i den spegede affære omkring de forfalskede dokumenter, der dukkede op efter et indbrud på **Nigers** ambassade i **Rom** den **1. januar 2002**, og som skulle udgøre et »bevis« på, at **Saddam** havde forsøgt at opkøbe **500 tons uran**. De dårlige forfalskninger var blevet fabrikeret af en fhv. agent for **SISMI**, **Rocco Martino**.

I en artikelserie den **25.-27. oktober** trak den italienske avis *La Repubblica* trådene fra **Rom** tilbage til **Washington** og den lille afdeling i det amerikanske forsvarsministerium **Pentagon**, kaldet **Kontoret for Særlige Planer**, som forsvarsminister **Donald Rumsfeld** og vicepræsident **Dick Cheney** etablerede som deres egen private efterretningstjeneste under forberedelserne af krigen imod **Irak**. Her sad

fortsættes side 7

Når boblen brister...

Et nyt Bretton Woods baseret på en ny atlantisk alliance

Boligboblen i København er bare en lille del af en global finansiell boble, der er på vej til at briste med dramatiske konsekvenser. Det har jeg sammen med Schiller Instituttet og Lyndon LaRouche længe advaret imod og foreslået et nyt Bretton Woods-finanssystem, der i Franklin D. Roosevelts ånd, kan skabe kreditter til store langsigtede infrastrukturprojekter og højteknologisk produktion. Med straffesager imod ledende folk i Bush-administrationen og rygter om Cheney's snarlige afgang er der nu mulighed for en ny atlantisk alliance, der kan genopbygge verdensøkonomien og sikre velstand og fremgang for både København og verden. Det er mit alternativ til de nedskæringer og den sparepolitik, der ellers ligger lige for, når boblen brister.

København den 25. oktober 2005.

Er den danske økonomi virkelig så god og sund som regeringen påstår? Er det økonomiske opsving man har skabt langtidsholdbart? Eller er det blot en midlertidig forbrugsfest hjulpet på vej af en lav rente, skattestop og en boligboble der synger på sidste vers? Det sidste er desværre tilfældet. Den lave rente har sammen med indførelsen af rentetilpasningslån og afdragsfrie lån skabt stigninger i de københavnske boligpriser, der er uden historisk sidestykke. Samtidigt har den lave rente og de høje boligpriser givet adgang til billige lån, som alene i år har medført et øget forbrug på 15%. Det sætter selvfølgelig gang i bygge- og serviceerhvervene, når hurtige penge skal brændes af. Statens indtægter stiger også pga. øgede skatter og afgifter. Det er et herligt økonomisk opsving. I hvert fald så længe boblen vokser. Når den brister, skal regningen betales.

Renten vil snart stige, det er der allerede spirende tegn på i USA. Så er den pris boligkøbere kan betale mindre, og priserne falder. Med faldende priser stopper den lånebaserede forbrugsfest og arbejdsløsheden stiger. Øget usikkerhed og fare for arbejdsløshed betyder at færre tør købe lejlighed og hus. Så falder priserne yderligere. Så kører det i ring og for hver omgang bliver flere og flere boligejere insolvente og går fallit. Både i Danmark og i resten af verdens storbyer.

Den internationale finanskriser

Som Lyndon LaRouche og Schiller Instituttet har advaret, er verdens finanssystem i en lignende situation. Siden børskrakket i 1987 har man under lederskab af direktøren for Den amerikanske Føderalbank, Alan Greenspan, i stigende grad gået fra en økonomi baseret på fysisk produktion og varehandel til en spekulationsdrevet økonomi baseret på de såkaldte derivater. Det er forskel-

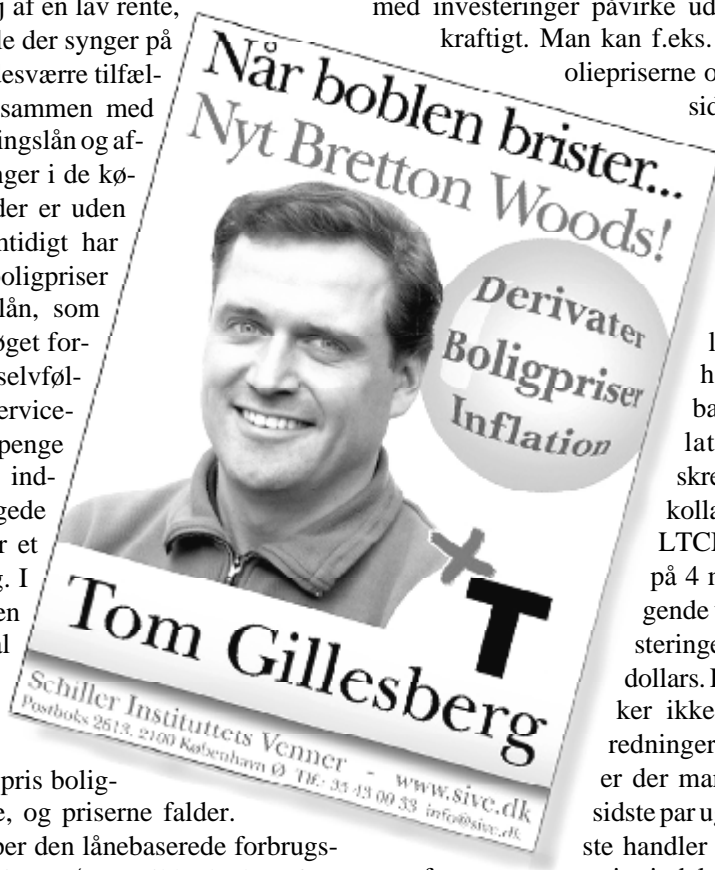
lige typer af finansielle instrumenter, hvor man spiller på den fremtidige udvikling i priserne på aktier, obligationer, rentesatser etc. Med derivatinvesteringer kan man med investeringer påvirke udviklingen i værdipapirer kraftigt. Man kan f.eks. spekulere renten ned og oliepriserne op, som vi har set det i de

sidste par år. Med disse derivater har verdens spekulationsfonde haft et instrument til at manipulere verdensøkonomien.

Faren ved den udvikling så man allerede i 1998, hvor sammenbruddet af bare én hedgefond (spekulationsfond), den velanskrevne LTCM, truede med at kollapse hele finanssystemet. LTCM havde en grundkapital på 4 mia. dollars som efterfølgende var gearret til at bære investeringer på næsten 1000 mia. dollars. Havde verdens centralbanker ikke grebet ind med panikredninger, var systemet røget. I dag er der mange flere LTCM'er. I de sidste par uger er Refco, verdens største handler i futures-kontrakter, blevet i svindel. Firmaet havde gemt et tab

vet fan- på 430 mio. dollars i et datterselskab siden 1998. Udover krisen i selve Refco, og tab i en række banker der har lånt dem penge, har det ført til nervøsitet på finansmarkederne, for hvem kan man egentlig stole på? Har hedgefondene egentlig de penge de handler med?

Og mens spekulationen i derivater ifølge BIS i juni havde nået en størrelse på over 221.000 mia. dollars, tyve gange USA's bruttonationalprodukt, er verdens fysiske økonomi blevet svagere og svagere. I USA er alle de store flyselskaber gået konkurs. De fleste produktionsfirmaer er allerede flyttet til lavtlønslande, og nu er turen kommet til resterne af bilindustrien. General Motors hovedunderleverandør Delphi har netop erklæret sig konkurs,

og ledelsen kræver en lønnedgang hos de ansatte på over 60% for at bevare arbejdspladserne. I globaliseringens navn bliver vi i de industrialiserede lande nu påtvunget at konkurrere med lønninger i lavtlønslændene. I stedet for at løfte de fattige lande op på vores niveau, er vi på vej ned på deres.

Nu er spillet ved at være slut. Dette globale spekulationscirkus er ligesom den danske boligboble ved at kollapse. Og tilbage står en økonomi, der ligesom den danske, ikke er blevet vedligeholdt. Her i Danmark er der i år kun afsat 1% af finansloven til anlægsinvesteringer – på trods af et rekordoverskud. Det er den tankegang der har ført til, at jernbanenettet er totalt forældet og nedslidt, ligesom en stor del af vejene, vand- og kloaksystemer, skoler, uddannelsesinstitutioner, sygehus osv. I USA og resten af Europa er dette forfald endnu større.

Vi må altså skabe et nyt finanssystem, der ikke blot kan sikre at vi kan handle med hinanden fra dag til dag, men som skaber nye kreditter til genopbygningen af verdensøkonomien. Det er nøjagtigt hvad Franklin D. Roosevelt gjorde i USA i 30'erne med sin New Deal-politik og i slutningen af 2. verdenskrig med det internationale Bretton Woods-system.

Kernen i Bretton Woods-systemet, som et nyt Bretton Woods-system må hvile på i dag, var en række tiltag til at forhindre finansspekulation. Man havde fastlåste valutakurser og de nationale regeringer kontrollerede udviklingen. Samtidig viste Roosevelt med sin New Deal-politik, hvordan et land kan trække sig ud af en økonomisk depression, gennem at stille billige langfristede statslige kreditter til rådighed for infrastrukturprojekter og investeringer i at genopbygge produktionen i industri og landbrug. Den industri og det landbrug som var gået nedenom og hjem pga. frihandel og faldende priser. Samtidigt erstatter man global frihandel med »fair handel«, hvor man sikrer sig, at producenterne får den fornødne pris for sine varer. Prisen skal både kunne dække anstændige lønninger og en god levestandard for de ansatte, og skabe et overskud landene kan investere i infrastruktur, sundhed og uddannelse. Et sådant nyt Bretton Woods kan både beskytte os mod at synke ned på Den tredje Verdens niveau, men også samtidigt sikre, at den fattige del af verden efterhånden kommer op på vores.

Cheneys snarlige afgang

Da Bush og Cheney blev erklæret som vindere i det amerikanske præsidentvalg sidste november, og da republikanerne samtidigt vandt et flertal i begge kongressens kamre, gav mange op. Fire nye mareridsår var for meget. Den amerikanske økonom Lyndon LaRouche, der selv havde været blandt demokraternes kandidater, blæste derimod til angreb. Han gjorde klart, at effektivt oppositionsarbejde fra demokraterne, sammen med en stigende erkendelse af den katastrofale situation i Irak og den tiltagende økonomiske krise, ville gøre det muligt at lamme Bush-administrationen. Så ville et tværpolitisk flertal kunne fjerne først Cheney og senere Bush.

Sammen med sin ungdomsbevægelse LYM fik

LaRouche remoraliseret det demokratiske parti og de amerikanske statsinstitutioner, som snart begyndte at gribe ind mod Bush-administrationens kriminelle adfærd. Først blev der rejst anklager imod lederen af republikanerne i repræsentanthuset, Tom DeLay, og løbet af de sidste par uger er udviklingen accelereret. Den specielle anklager i Plamesagen (sagen om afsløringen af den hemmelige CIA-agent Valerie Plame som var gift med ambassadør Joe Wilson), Patrick Fitzgerald, er nu klar til at rejse sager imod ledende personer i Bush-apparatet så som Cheneys stabschef Lewis Libby og Bush's vigtigste rådgiver Karl Rove. Og rygter går, at vicepræsident Dick Cheney er klar til at trække sig, hvis han derigennem kan slippe for at komme bag lås og slå. Disse spændende begivenheder åbner mulighed for, at det tværpolitiske samarbejde, der har været under indflydelse af LaRouche, sætter den nye dagsorden i Det hvide Hus. Med eller uden Bush som præsident.

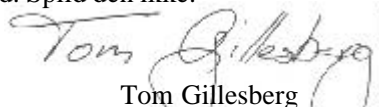
Dermed åbnes der mulighed for en ny atlantisk alliance mellem USA og Europa. En alliance, der ikke som globaliseringspolitikken ender i ny imperialisme og krig, men i stedet i global økonomisk opbygning. Et samarbejde der går i spidsen for en ny retfærdig økonomisk verdensorden baseret på »fair handel« i stedet for frihandel. Så kan vi genopbygge vores egen produktionsevne og hjemlige levestandard og samtidigt give et kritisk bidrag til genopbygningen af den stadigt større fattige del af verden.

Københavns rolle

Som hovedstad bør vi københavnere gå foran i denne udvikling. Vi har alt for længe accepteret, at arbejdspladser i den fysiske produktion er blevet erstattet af administration og serviceerhverv. Vi skal ikke blot være papirskubbere og forbrugere, der som parasitter lever af import fra fattige lande og af at udnytte befolkninger der arbejder under slavelignende forhold. Vi skal opbygge en højteknologisk produktion, hvor vi kan kombinere grundforskning på universiteterne med investeringer i produktion og spydspidsteknologier. Vi skal være med til at opbygge verden.

Din stemme på mig som overborgmester er en stemme på København som vært for en regeringskonference til etableringen af et nyt Bretton Woods-system – et »København-system«. Så vi er med til at give verden en bedre fremtid. Hvis ikke vi får et sådant nyt system, så må vi som alle andre indstille os på økonomisk kollaps og en ny mørk tidsalder. En skræmmende fremtid, hvor vi skridt for skridt bevæger os ned på det niveau, der findes i den tredje verden, mens vi må bruge stadig flere ressourcer på at holde dem på plads med våbenmagt.

Du kan med din stemme være med til at give de unge en fremtid. Spild den ikke.

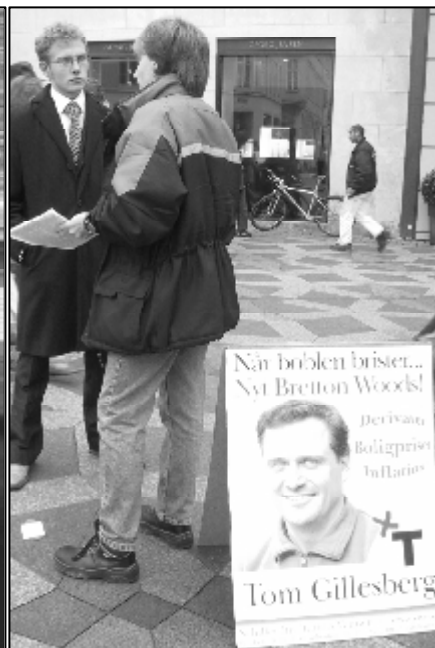
Tom Gillesberg

Overborgmesterkandidat for
Schiller Institutets Venner i København

STEM PÅ TOM GILLESBERG!

Tom Gillesberg på kampagneturné

Roland fra LYM hjælper i valgkampen

Kommunalvalgkampen i København er kommet i gang. Valgplakater er hængt op, og blandt de mange portrætter ser man også 500 af Tom Gillesberg, overborgmesterkandidat for Schiller Instituttets Venner. De råber budskabet ud: Når boblen brister... Et nyt Bretton Woods. På plakaten er også en boble med indskriften: boligpriser, derivater og inflation.

Det har sat diskussioner i gang i København: »Er der virkelig en boligboble? Vil den nu også bryde? Hvorfor advarer regeringen og politikerne os så ikke? Måske er økonomien og vores fremtid ikke så sikker, som man siger? Hvad er egentlig derivater?« Mange af spørgsmålene finder vej til Schiller Instituttets bogbord, når kampagnen, godt hjulpet af en gruppe aktivister fra LaRouches Ungdomsbevægelse, LYM, er ude på gader og torve.

Interessen blandt folk på gaden er stor, men desværre er mediernes villighed til at dække kampagnen lille. Schiller Instituttets Venner er ikke blevet inviteret med til en eneste debat. Alle henvendelser til aviser, radio og tv er også blevet mødt med en kold skulder. Derfor har kampagnen måttet ty til den samme form for polemisk ikke-volds-metode som den amerikanske borgerrettighedsbevægelse brugte for at komme til orde.

Den 4. november troppede Tom Gillesberg, Feride Istogu Gillesberg, Michelle Rasmussen og Simon Jensen fra Schiller Instituttets Venner derfor op til valgmode hos Jyllands-Postens københavnsredaktion. Jyllands-Posten havde i hele valgkampen ikke nævnt Schiller Instituttets Venner med en linie.

En valgudtalelse fra Tom Gillesberg blev uddelt, og da mødet skulle starte, rejste han sig op foran kandidaterne og sagde til de 70 tilstedeværende: »Jeg er Tom Gillesberg, overborgmesterkandidat for Schiller Instituttets Venner. ... Jeg er desværre ikke blevet inviteret med til at sidde ved panelet. Jeg er heller ikke blevet

inviteret til at være med i nogen anden sammenhæng af Jyllands-Posten, som jo ellers gør meget i at forsvare ytringsfriheden i disse dage. De fleste har måske set, jeg har skrevet noget: »Når boblen brister... et Nyt Bretton Woods«. Jeg mener, at eftersom vi har syv meget veletablerede partier siddende her oppe, så kunne jeg passende få en ottende plads og være én repræsentant for alle de andre partier og lister, der faktisk stiller op, for dem er der mange af, og de er slet ikke blevet dækket i kampagnen.«

En overrasket Claus Johansen, JP Københavns redaktionschef, der skulle lede mødet, svarede bidsk: »Nu skal du sætte dig ned, og så har du en fri ret til at komme til orde med spørgsmål som alle andre.«

Tom Gillesberg satte sig ned, og mødet begyndte. Efter et par spørgsmål kom turen til Simon Jensen: »Goddag. Jeg hedder Simon Jensen. Jeg kommer fra Schiller Instituttets Venner, og vi laver en aktiv kampagne for, at vi skal kunne hjælpe borgerne, når boblen brister, og økonomien falder. En af de ting som hjælper, er jo infrastruktur, og i denne forbindelse vil jeg spørge panelet, inklusive Tom Gillesberg, som jo også er kandidat: Skal vi færdiggøre denne her Metro-Ring? Og hvordan forholder I jer til det her forslag om Cargo Cap, som er i Tyskland i øjeblikket, et forslag der handler om at bore tunneler og føre lasten under jorden. Så jeg vil høre, hvad I siger til det her.«

Da han havde udbedt sig svar fra Tom Gillesberg, tillod Jyllands-Posten efter de andre kandidaters svar, nødtvunget Gillesberg at komme til orde: »Infrastruktur er godt. Vi skal have meget af det. Det vigtige er, specielt når man har kollektiv trafik, at det bliver billigt, og at det bliver hurtigt. Derfor, så udover Cargo Cap, er der mange moderne teknologier. I dag har man magnetsvævetog, som allerede kan bygges i Tyskland, som er en hel ny generation af teknologi, hvor man har en transport-

hastighed på 500 km. i timen.«

»Vi har efterladenskaber i form af 68'ernes anti-teknologiske indstilling, der har gjort, at en lang række kvantitative spring i teknologi ikke er blevet taget. Så det er klart, at vi skal gøre det. Problemet er bare, at hvis ikke der kommer produktive arbejdspladser til København, vil der ikke være nogen penge til at betale for det. Så der skal også gøres noget for at få nogle indtægter.«

Men da Feride Istogu Gillesberg, som også kandiderer for Schiller Instituttets Venner, lidt senere spurgte specifikt til boligboblen, og hvad Tom Gillesberg mente med »Når boligboblen brister... Et nyt Bretton Woods«, gik Jyllands-Postens journalist Asger Westh imellem og sagde, at det måtte han ikke svare på; Schiller Instituttets Venner havde allerede fået for meget taletid. Tom Gillesberg kvitterede så henvendt til panelet: »Så kan de jo svare. Hvad vil de gøre, når boligboblen brister?« Asger Westh ville ikke lade spørgsmålet blive besvaret men råbte efter et andet spørgsmål, et til Ritt eller Bondam.

Senere stillede en anden kandidat fra Schiller Instituttets Venner, Michelle Rasmussen, et spørgsmål, der kun blev tilladt, hvis det ikke var til Tom Gillesberg. Derfor bad Michelle Rasmussen paneldeltagerne kommentere Tom Gillesbergs forslag om at forbedre integrationen gennem at give alle skoleelever gratis musikundervisning.

Da Claus Johansen afslutningsvis anbefalede Jyllands-Postens hjemmeside, hvis man ville vide mere om partiernes holdninger, spurgte Tom Gillesberg, om det så også gjaldt for Schiller Instituttets Venner. En beklemt Claus Johansen svarede nej, men lovede at Jyllands-Posten vil ringe til Schiller Instituttets Venner med henblik på at skrive om listen (Den efterfølgende mandag morgen ringede Jyllands-Posten faktisk til Schiller Instituttets Venner for at aftale et interview med Tom Gillesberg. Interviewet blev afholdt og vil blive bragt den 10. november i JP København i en serie om de oversete lister).

Jyllands-Postens reportage fra mødet dagen efter viser, hvordan den og de andre medier behandler virkeligheden, når den ikke passer ind i deres fastlagte skema. Det indtrufne drama blev ikke nævnt med et ord. I stedet kunne man i JP København læse, at »et ikke uanseligt antal medlemmer af Schiller Instituttets Venner og deres overborgmesterkandidat« var til stede ved mødet (det var de fire nævnte personer). Tom Gillesbergs navn, og hvad han og de andre fra Schiller Instituttets Venner sagde på mødet, blev ikke nævnt i artiklen.

Episoden giver et indblik i »den

frie presses« arbejdsmetoder, og derfor har Schiller Instituttets Venner lagt meningsudvekslingerne i deres helhed ud på deres hjemmeside på www.sive.dk sammen med en lydfil af mødet.

Den 25. oktober deltog Tom Gillesberg også i en af de tidligere debatter mellem »de store kandidater« på et møde på Panuminstituttet arrangeret af Ældresagen. Tom Gillesberg var ikke på podiet men stillede et spørgsmål fra salen.

Han fortalte, at vi netop nu har en boligboble, der snart brister, og at det er sandheden bag det nuværende økonomiske opsving, som udelukkende drives af øget forbrug på baggrund af øget låntagning. Boligboblen og det internationale finanssystem vil kollapse. Spørgsmålet er så, sagde Tom Gillesberg, hvad der vil ske. Hvem skal kæmpe for det almene vel og forsvare de svageste? Hans frygt var, at politikere vil gå i gang med nedskæringer, som vil ramme de svageste. Derfor havde han et spørgsmål til Ritt Bjerregaard.

I hendes tid som socialminister i 1980 udtalte hun: »Vi kan ikke blive ved med at betale mere og mere for et hospitalsvæsen, hvor langt over halvdelen af udgifterne anvendes til at udskyde døden nogle få uger eller måneder« (tale af daværende socialminister Ritt Bjerregaard ved Sammenslutningen af Sociale Udvalgs repræsentantskabsmøde i Aalborg, 13. maj 1980). Hvordan kan folk her i København så være sikre på, at det ikke stadig er hendes menneskesyn, spurgte han.

Ritt Bjerregaard svarede, at hun sammen med andre medlemmer af folketinget havde arbejdet for at få hospicer, hvor folk kunne få lov til at dø med deres familier nærværende. Det var hun stolt af. Hun mente, at der er begrænsede økonomiske ressourcer, og at man jo så må prioritere, men hun var sikker på, at alle de tilstedevæ-

rende podiedeltagere sammen med hende vil sørge for at tage sig af de svageste. Hvilke prioriteringer vil københavnere blive påført, hvis Ritt som ventet bliver overborgmester, og der ikke er en løsning på den underlæggende finansielle krise?

Schiller Instituttets Venner håber på, at medierne kommer til fornuft og begynder at dække virkeligheden. Det diskuteres nu åbent, at Dick Cheney snart bliver tvunget til at gå af. Burde det så ikke være muligt at diskutere den finansielle krise og de alternativer, som Lyndon LaRouche har fremlagt? I mellemtiden fortsætter kampagnen på gader og stræder, flittigt suppleret af en intensiv diskussion fra person til person om virkeligheden man ikke må tale om.

Tom Gillesberg taler ved Jyllands-Postens valg-møde den 4. november. I baggrunden ses Klaus Bondam, Radikale Venstre, og Mogens Lønborg, Det Konservative Folkeparti.

neokonservative korsridere som **Douglas Feith, William Lutti, Harold Rhode** og **Lawrence Franklin** m.fl. og fabrikerede de efterretningsbeviser imod Saddam Hussein, som CIA og det øvrige Pentagon hverken kunne eller ville levere (se også *Agro-Nyt*, maj '03).

I **december 2001** sendte viceforsvarsminister Douglas Feith sine to væbnere Harold Rhode og Lawrence Franklin til Rom (Lawrence Franklin blev for nylig dømt for spionage til fordel for **Israel**, se *Prometheus*, sept. '05). Med de to rejste en »konsulent« i forsvarsministeriet ved navn **Michael Ledeen**. Hvis statsanklager Patrick Fitzgeralds videre undersøgelser kommer til at inkludere Michael Ledeens gøren og laden vil et helt nyt, og meget ubehageligt lag i det politiske netværk omkring vicepræsident Dick Cheney se dagens lys.

Anledningen til Ledeens rejse til Rom i **december 2001** var løfter fra den iranske våbenhandler og svindler **Manucher Ghorbanifar** om at kunne levere de beviser på Saddams masseødelæggelsesvåben, som vicepræsident Cheney så desperat efterlyste. I midten af **80'erne** havde Ledeen sikret Ghorbanifar en hovedrolle og lukrative våbenkontrakter i den **Iran-Contra-skandale**, der, med **George Bush Sr.** i en skyggerolle, nær havde bragt **Reagan-regeringen** til fald. Udover Ghorbanifar mødtes Ledeen og hans lille rejseselskab også med chefen for SISMI, **Nicolo Polari**, og **Italiens** forsvarsminister **Antonio Martino**. Sidstnævnte var en gammel bekendt af Ledeen fra begyndelsen af **80'erne**, hvor de begge var medlemmer af den berygtede **P-2 frimurerloge**. Mere om det senere.

Michael Ledeen er ikke den sædvanlige neokonservative med en »revolutionær« fortid på den trotskistiske venstrefløj. Fra sin tidligste studietid på universitetet i **Wisconsin** i begyndelsen af **60'erne** har han redet på den alleryderste højrefløj, med den gamle italienske »fascismo universale«, »universalfascismen«, som sit ideal. Denne tankegang hentede han hos en af grundlæggerne af den italienske fascistbevægelse **Gabriele D'Anuncio**, som Ledeen skrev sin universitetsafhandling om. Og den fik han uddybet af sin mentor, **Renzo De Felice**, som sammen med den stenrige **greve Vittorio Cini**, kommunikationsminister i **Mussolinis** krigskabinet, »adopterede« den unge Ledeen, da han indledte sine studier i Italien i **1965**. Cini's meget nære ven, **greve Volpi di Misurata**, lederen af »**Venedig-fraktionen**« i italiensk politik og erhvervsliv, der var finansminister under Mussolini i **1925-27**, blev anset for den »egentlige arkitekt« af Mussolinis fascistregime.

Michael Ledeen er berømt for sin bog »*Universal Fascism*« fra 1972. Heri beklager han Mussolinis »udenrigs-politiske eventyr« og alliancen med **Hitler**, men slår til lyd for en genoplivning af den »gamle« fascisme, »fascismo universale«. Men at denne gamle version ikke er nogen »hyggefascisme«, fremgår af indledningen til bogen »*Fascism: An Informal Introduction to its Theory and Practice*« (»Fascism: En Uformel Introduktion til dens Teori og Praksis«), hvor Ledeen interviewer sin mentor **De Felice**, som trækker fascismens rødder tilbage til **Den franske Revolution** og det ekstremt blodige jakobinske terrorregime.

Samme tankegang uddyber De Felice i sin egen bog »*The Illuminati and Revolutionary Mysticism 1789-1900*« hvor fascismen trækkes tilbage til de frimurerloger, der organiserede Den franske Revolution. »Jeg har altid haft en vis

forsmag for og en psykologisk og menneskelig interesse i den særlige personlighedstype, der både er koldblodig og Satanisk. Der er et eller andet, som forbinder mine jakobinere med en særlig form for fascisme«, skrev De Felice i sin bog.

(Hermederen vigtig cirkel sluttet. Lyndon LaRouche har de seneste to år insisteret på, at de politiske kredse som står bag vicepræsident Dick Cheney og hans forestillinger om »permanent krigsførelse«, skal findes i »synarkistiske« finansielle og politiske netværk. »Synarkisme« er oprindeligt den franske betegnelse for en magtideologi, som udsprang fra de mystiske frimurerloger, som skabte Den franske Revolution og senere opfandt **Napoleon**. »Synarkismen« blev i begyndelsen af det **20. århundrede** videreført af europæiske finans kredse med udgangspunkt i **Venedig**, og de var hovedsponsorer til Mussolini, Hitler og **Franco**. Se også serien af pamfletter »*Children of Satan*« på larouchepub.com-red).

Som historieprofessor ved universitet i Rom i **1975-77** holdt Michael Ledeen sig ikke til luftige akademiske tankerækker. Han lod sig indrulle i den gamle nazist **Licio Gellis** politiske netværk, frimurerlogen **Propaganda Duo, P-2**. Op gennem **70'erne** og begyndelsen af **80'erne** holdt P-2 netværket det italienske politiske etablissement og den italienske befolkning fanget i frygt og panik gennem en serie af blodige terrorangreb, herunder bortførelsen og mordet på statsminister **Aldo Moro** i **1978**, bombeangrebet på **Bolognas** banegård i **1980**, hvor **85** mennesker blev dræbt, og attentatforsøget på **pave Johannes Paul II** i **maj 1981**. Den **17. juni 1982** blev chefen for »**Vatikanets** centralbank«, **Banco Ambrossiano, Roberto Calvi**, fundet hængt ved sin hals under **Sortebrødrebroen** i **London**. Den sag har en italiensk domstol for nyligt genåbnet.

Blandt Ledeens »brødre« i P-2-logen, så man Italiens nuværende ministerpræsident **Silvio Berlusconi**, og den daværende chef for efterretningstjenesten SISMI, general **Giuseppi Santovito**. Sidstnævnte satte Ledeen på SISMI's lønningliste. Samtidig hentede USA's daværende udenrigsminister, **Alexander Haig**, Ledeen ind som rådgiver, hvorfra han senere avancerede til »konsulent« for både **Det nationale Sikkerhedsråd** og **Forsvarsministeriet**. Det var fra disse poster han fik kontakt til ovennævnte Manucher Ghorbanifar.

Vicepræsident Dick Cheney har god grund til at frygte, at Michael Ledeen kommer i statsanklager Patrick Fitzgeralds søgelys. Men det er ikke det eneste, der burde bekymre ham. Klokkeren **14:30** lokal tid den **1. november** tog **Det amerikanske Senats** mindretalsleder, **Harry Reid**, til alles overraskelse en sjældent paragraf i anvendelse, hvorefter samtlige tilskuere og rådgivere blev sendt ud af mødesalen og dørene lukket, så Senatets medlemmer i hemmelighed kunne diskutere det videre forløb af Senatet egne undersøgelser af Bush-regeringens manipulation med efterretningsoplysninger i optakten til krigen imod Irak. Undersøgelserne er blevet forhalet af det republikanske flertal og har stået i stampe i månedsvis, men senator Reid udnyttede sigtelserne imod »**Scooter**« Libby til at kræve genoptagelse af undersøgelsernes anden del, som skulle klarlægge rigtigheden af Bush-regeringens argumenter for at trække USA i krig. Det var første gang i **25 år**, at Senatet mødtes for lukkede døre. Senator Reids taktik virkede. Senatsundersøgelserne bliver nu genoptaget.

Sigtelserne imod »**Scooter**« Libby har kastet offentlighedens opmærksomhed på hans chef, vicepræsidenten, i en

grad, der ikke er set siden Bush-regeringen trådte til i **januar 2000**. Mens alverdens vrede over krigen mod Irak rettede sig imod den mindre begavede præsident Bush, udpegede Lyndon LaRouche allerede i **2003** Dick Cheney som den politiske og intellektuelle arkitekt af den amerikanske regerings voldsdominerede indenrigs- og udenrigspolitik. Med klinisk præcision satte LaRouche fingeren på en ideologi og filosofi baseret på »permanent krigsførelse« (en modernisering af de gamle forestillinger om »permanent revolution«), og en anvendelse af brutal vold som skræmmemiddel til at holde modstandere både ude og hjemme i skak. »Beastmen«, »menneskedyr«, kan man kalde den selvpfattelse, man finder hos Dick Cheney og hans kreds af neokonservative fanatikere.

Som så ofte før fandt både presse og det politiske etablisement i Washington LaRouches angreb på Cheney vildt overdrevne. Det gør man ikke længere! Den **26. oktober** bragte det politiske etablisements hoforgan, *The Washington Post*, en leder med overskriften: »Vicepræsident for tortur«. I usædvanligt skarpe vendinger tog avisen afstand fra Cheneys forsøg på at blokere for Kongressens vedtagelse af en lov, der vil ulovliggøre enhver brug af tortur (som Senatet vedtog med **90** stemmer mod **9!**). Men *The Washington Post* konstaterede også, at det på ingen måde var overraskende, at det netop er Dick Cheney, som kaster sig ud i et sådant nedværdigende forehavende, for han har hele tiden været den primære initiativtager til Bush-regeringens mange brud på **Geneve-konventionen**. Og avisen mindede om, at det var vicepræsidentens juridiske rådgiver, **David S. Addington**, der udfærdigede det notat, der tillod tortur i de amerikanske fængsler i **Afghanistan, Irak** og på **Guantanamo**, og som har skadet USA's omdømme umådeligt.

Og hvordan reagerede vicepræsident Cheney så på en sådan svada fra etablisementet i Washington? Joh, han udnævnte sãmænd David S. Addington til ny stabschef, da »Scooter« Libby måtte trække sig fra sin post den **28. oktober**.

De få man stadig kan finde, som frivilligt tager Dick Cheney i forsvar, hævder at terrorangrebene i **New York** og Washington den **11. september 2001** gjorde så stort indtryk på ham, at de ændrede hans personlighed. Den påstand er uden hold i virkeligheden. Cheneys forsvar for tortur, startede ikke med **Abu Ghraib**.

Prometheus' samarbejdspartner *Executive Intelligence Review* har gravet den skræmmende historie om den amerikanske kemiker **Frank Olson** frem i lyset. Frank Olson blev myrdet af den amerikanske efterretningstjeneste i New York den **28. september 1953**. Få dage forinden havde han uden egen viden modtaget en dosis LSD, der gjorde ham dybt psykotisk. Årsagen til LSD-dosen og det efterfølgende finge-rede selvmord var hans trussel om at forlade den militære efterretningstjeneste. Dybt chokeret havde han med selvsyn oplevet fanger fra **2. verdenskrig** blive tortureret til døde i

amerikanske fængsler i **Europa** så sent som i **efteråret 1953**.

Olsons familie vidste intet om, hvad der virkelig var sket, før den såkaldte **Rockefeller-Kommission** i **juni 1975** offentliggjorde sin rapport om CIA's aktiviteter indenfor USA's egne grænser. På side **227** bliver det tørt konstateret, at »i hvert fald i ét tilfælde har en ansat i hæren under et møde med CIA-personale modtaget en dosis LSD uden forudgående advarsel«. Det var Frank Olson. I de følgende måneder arbejdede vicestabschefen i Det hvide Hus, Dick Cheney, intensivt på en strategi for at forhindre, at en eventuel retssag afslørede den amerikanske hærs tortur af fanger og CIA's omfattende eksperimenter med psykedeliske stoffer på intetanende civile og militære ofre. Det fremgår af en serie memoranda, som Cheney sendte til sin chef, stabschef Donald Rumsfeld.

Den **21. juli 1975** modtog Olson-familien en officiel undskyldning af præsident **Gerald Ford** ved en lille ceremoni i **Det ovale Værelse**. Det var Cheneys idé. Men familien fik intet at vide om torturen i de amerikanske fængsler i Europa og den egentlige årsag til, at Frank Olson blev slået ihjel. Det finder hans søn, **Eric Olson**, først ud af et kvart århundrede senere. (Læs hele historien på engelsk i *Executive Intelligence Review* – kan bestilles på **35 43 00 33**).

Den **1. november** skærpede Lyndon LaRouche sit krav fra **2003** om vicepræsident Dick Cheneys øjeblikkelige tilbagetræden.

FLASH FLASH

Presset på USA's vicepræsident **Dick Cheney** stiger time for time. På en pressekonference i **Washington** den **8. november** præsenterede **Senatets** mindretalsleder, **Harry Reid**, sammen med de to demokratiske Senatorer **Richard Durbin** og **Chuck Schumer** et åbent brev til præsident **George W. Bush**, hvor de indtrængende opfordrer ham til at erklære, at han ikke vil udstede en amnesti til den sigtede fhv. stabsmedarbejder **I. »Scooter« Lewis Libby**. I den anledning sagde Reid bl.a.: »Der hænger en sky over **Det hvide Hus**. En rigtig tordensky. Og desværre befinder vicepræsidenten ... sig midt i tordenvejret. Manipulation af de efterretninger, som ledte os til krig – det var vicepræsident Cheney involveret i. Det hvide Hus' energipolitik, der sætter den store olieindustri frem for den amerikanske forbruger – den står vicepræsident Cheney bag. Afsløring af hemmelig-stemplede oplysninger for at skade folk, der kritiserer Det hvide Hus – det står vicepræsidenten bag. Halliburton, misbrug af offentlige kontrakter – listen bare fortsætter og fortsætter. Amerika må kunne gøre det bedre end som så.«

WEBCAST MED LYNDON LAROUCHE

Den **16. november** klokken **19:00** dansk tid, kan man høre **Lyndon LaRouche** i en direkte videokonference over internettet. Overskriften lyder: »Opgaverne, vi står overfor i »æraen efter Cheney««. Klik ind på **www.larouchepac.com**.

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Institut**, Postboks 2613, 2100 København Ø, tlf: 35 43 00 33, Giro 564-8408, si@schillerinstitut.dk, **www.schillerinstitut.dk**. *Prometheus* er en videreførelse af **Agro-Nyt**, som udkom fra marts 1989 til oktober 2004. Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review News Service. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. *Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.*

ISSN: 1604-2840 Eget tryk